

skupinách po 600 najednou. Bylo to nepředstavitelně hrozné. Ale bylo to skutečné peklo?

Jako skupina návštěvníků jsme se na plynové komory mohli podívat jen proto, že v roce 1944 ta hrůza skončila. Nyní jsou ta zařízení přístupná k prohlídce, a nikdo tam už není mučen nebo otráven. Plynové komory Osvětimi byly časově omezené. Peklo Bible je však věčné.

Ve vstupní hale dnešního muzea mne upoutal obraz, který znázorňuje kříž s Kristovým tělem. Nějaký vězeň tak vyryl svoji naději v Ukřižovaného svým nehtem na stěnu. Také tento umělec zahynul v plynové komoře. Znal ale zachránce Ježíše. Zemřel sice na děsivém místě, měl však před sebou otevřené nebe. Avšak z toho pekla, před kterým nás Pán Ježíš v Novém zákoně tak důrazně varuje (např. Mt 7,13; Mt 5,29-30; Mt 18,8), neexistuje žádný únik ani záchrana, pokud se tam člověk jednou dostane. Protože peklo bude na rozdíl od Osvětimi ve věčném provozu, nebude možnost se tam jen tak nezávazně podívat.

Také nebe je věčné. A je tím místem, kam by nás Bůh rád přivedl. Nechte se proto pozvat, abyste mohli přijít do nebe. Vzápětí jméno Pána, a rezervujte si tak nebe! Po jedné přednášce se mne jedna žena rozčileně zeptala: „Copak si vůbec můžeme nebe rezervovat? To zní jak v nějaké cestovní kanceláři!“ Souhlasil jsem s ní: „Kdo si nic nerezervuje, nikam se nedostane. Pokud chcete na Havajské ostrovy, potřebujete přece také platnou letenku.“ Ptala se dál: „Ale za letenku se přece musí zaplatit?!“ - „Ovšemže, za lístek do nebe také! Ten je ale tak drahý, že to žádný z nás zaplatit nemůže. Je to náš hřích, který tomu brání. Bůh ve svém nebi žádný hřích nestrpí. Kdo chce po tomto životě strávit věčnost u Boha v nebi, musí být nejdříve od své viny osvobozen. K tomuto osvobození mohlo dojít pouze skrze bezhříšnou osobu - a tou je Ježíš Kristus. Jen On sám

byl schopen zaplatit! A On zaplatil svojí krví, svou smrtí na kříži.“

A co teď musím udělat, abych se dostal do nebe? Také nám je určeno Boží pozvání k záchraně. Mnoho míst Bible nás důrazně vyzývá, abychom na Boží volání reagovali:

- **„Snažte se vejít úzkými dveřmi!“** (Lk 13,24).
- **„Čiňte pokání, neboť se přiblížilo království nebeské!“** (Mt 4,17).
- **„Vejděte těsnou branou; prostorná je brána a široká cesta, která vede do záhuby; a mnoho je těch, kdo tudy vcházejí. Těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu, a málokdo ji nalézá.“** (Mt 7,13-14).
- **„Dosáhni věčného života, k němuž jsi povolán“** (1 Tm 6,12).
- **„Věř v Pána Ježíše a budeš spasen“** (Sk 16,31).

To vše jsou burcující a naléhavé výzvy. Z těch textů je cítit závažnost, osudovost a naléhavost. Takže nyní podle toho jednejme, když na to Boží pozvání odpovíme v modlitbě, která by volnými slovy mohla znít asi takto:

„Pane Ježíši, dnes jsem si přečetl, že se do nebe mohu dostat jen skrze Tebe. Chtěl bych být jednou u Tebe

v nebi. Zachraň mne, prosím, před peklem, do kterého bych jinak kvůli své vině přišel. Protože mne tak velmi miluješ, zemřel jsi i pro mne na kříži a tam jsi zaplatil trest na mé hříchy. Ty vidíš všechnu moji vinu - už od mého dětství. Ty víš o každém hříchu, o všem, čeho jsem si teď vědom, ale i o všem, na co jsem už dávno zapomněl. Ty znáš každé hnutí mého srdce. Před Tebou jsem jako otevřená kniha. Takový, jaký jsem, k Tobě do nebe nemohu přijít. Prosím Tě, odpusť mi moje hříchy, kterých ze srdce lituji. Vstup teď do mého života a obnov ho. Pomoz mi, abych odložil všechno, co se Ti nelíbí a daruj mi nové způsoby, kterým můžeš požehnat. Otevři mi přístup ke Tvému Slovu, k Bibli. Pomoz mi, abych rozuměl tomu, co mi chceš říci a dej mi poslušné srdce, abych dělal, co se Ti líbí. Staň se od této chvíle mým PÁNEM. Chci Tě následovat, ukaž mi cestu, po které mohu jít ve všech oblastech mého života. Děkuji Ti, že jsi mne vyslyšel, že nyní mohu být Božím dítětem, které bude jednou u Tebe v nebi. Amen.“

Dr.-Ing. Werner Gitt
ředitel a profesor v.v.

Název originálu: Wie komme ich in den Himmel?
Webová stránka autora: www.wernergitt.de
Překlad z němčiny do češtiny: Josef Potoček

Bruderhand-Medien, Am Hofe 2, 29342 Wienhausen, Germany
Homepage: bruderhand.de | E-Mail: info@bruderhand.de

Nr. 120-2 – Tschechisch/Czech – 10th edition 2020

Jak se dostanu do nebe?

Werner Gitt

Jak se dostanu do nebe?

Otázku o věčnosti mnoho lidí potlačuje. To vidíme dokonce u těch, kteří o svém konci přemýšlejí. Americká herečka Drew Barrymoreová hrála jako dětská hvězda hlavní roli ve známém filmu „E.T. Mimozemšťan“. Dnes je jí dvacet osm let a nedávno se vyjádřila takto: „Pokud zemřu dříve než moje kočka, potom byste ji mohli nakrmit mým popelem. Budu tak žít dál alespoň ve své kočce.“ Není taková neznalost a krátkozrakost ohledně smrti něco hrozného?

V Ježíšově době za Ním přicházelo mnoho lidí. Jejich starosti byly téměř vždy tělesné povahy:

- **Deset malomocných chtělo být uzdraveno** (Lk 17,13).
- **Slepí chtěli vidět** (Mt 9,27).
- **Jiný očekával pomoc při sporu o dědictví** (Lk 12,13-14).
- **Farizeové přišli s úskočnou otázkou, zda mají platit daň císaři** (Mt 22,17).

Jen málo lidí přicházelo k Ježíši, aby se od něho dozvědělo, jak se dostat do nebe. Jeden mladý muž ho vyhledal s otázkou: „**Mistře dobrý, co mám dělat, abych měl podíl na věčném životě?**“ (Lk 18,18). Dozvěděl se, co má dělat, totiž: prodat všechno, na čem jeho srdce lpí a následovat Ježíše. Protože byl ale velmi bohatý, tak rady neuposlechl a nebe se vzdal. Byli také lidé, kteří nebe vůbec nehledali, ale při setkání s Ježíšem se o něm dozvěděli. A potom se nabídky ihned chopili. Zacheus si velmi přál Ježíše vidět. Ale našel více než očekával. Při Ježíšově návštěvě u něho doma - podobné dnešnímu pose-

zení u kávy - získal nebe. Ježíš mohl prohlásit: „**Dnes přišlo spasení do tohoto domu**“ (Lk 19,9).

Jak můžeme najít nebe?

Po tom, co jsme dosud pověděli, můžeme říci:

- Boží království nalézáme ve zcela určité době. To je dobré vědět, protože tak je možné i pro Vás, milý čtenáři a milá čtenářko, abyste právě dnes mohli získat věčný život v Bohu.
- Získání Božího království není závislé na nějakém mimořádném úsilí.
- Boží království můžeme získat zcela nepřípravou.

Naše vlastní koncepty, jak se dostat do nebe, jsou zcela falešné, pokud nevycházíme z Božích výpovědí. Jedna zpěvačka songů zpívala v jedné písni o klaunovi, který po dlouhých letech končil své angažmá u cirkusu: „Ten se jistě dostane do nebe, protože přinášel lidem radost.“ Jedna bohatá mecenáška nechala vybudovat útulek pro chudé, ve kterém mohlo zdarma žít 20 žen. Jejich pobyt vázala na jednu podmínku: ženy se musely zavázat, že se každý den budou jednu hodinu modlit za spasení zakladatelky útulku.

Co nás tedy opravdu přivede do nebe?

Aby tuto otázku jasně a zřetelně zodpověděl, vyprávěl nám Ježíš jedno podobenství. V Lukášově evangeliu, v kapitole 14,16 mluví o jednom člověku [ten představuje v podobenství Boha], který chce uspořádat velkou hostinu [to je v podobenství přirovnání pro nebe] a zaslá nejdříve cílené pozvání vybraným hostům. Odpovědi jsou však zdrcující: „A začali se jeden jako druhý vymlouvat. První mu řekl: Koupil jsem pole... Druhý řekl: Koupil jsem pět párů volů... a další: Oženil jsem se, a proto nemohu přijít.“ Ježíš to podobenství končí odsuzujícím prohlášením hostitele: „**Neboť já vám pravím: Nikdo z těch mužů,**

kterí byli pozváni, neokusí mé večeře“ (Lk 14,24).

Z toho jasně vidíme, že nebe můžeme získat nebo ztratit. Rozhodujícím bodem je, zda přijmeme nebo odmítneme pozvání. Může to být ještě jednodušší? Určitě ne! Pokud bude jednou tolik lidí z nebe vyloučeno, potom nikoli proto, že by neznali cestu, nýbrž proto, že pozvání odmítli.

Ti tři lidé uvedení v tom podobenství pro nás nejsou žádným vzorem, neboť ani jeden z nich pozvání nepřijal a na hostinu nešel! Takže z hostiny sešlo? Nikoli! Když ti pozvaní odmítli, rozesílá pán domu pozvání na všechny strany. Ale teď už to není pozvánkami se zlatým písmem. Teď platí pouhé volání: „Pojďte!“ A každý, kdo se nechá pozvat, tam může počítat se svým místem. A co se děje? Ano, lidé přicházejí - dokonce v celých zástupech. Po určité době dělá hostitel průběžnou bilanci: Ještě jsou volná místa! A říká svým služebníkům: „Běžte ještě ven! Pozvěte ještě další!“

Na tomto místě bych rád přenesl toto podobenství na nás, protože přesně taková je situace nás dnes. V nebi jsou ještě volná místa, a Bůh nechává vyhlášovat: „Pojď, přijmi své místo v nebi! Buď chytrý a rezervuj si věčnost! Udělej to dnes!“

Nebe je nepředstavitelně krásné a proto ho Pán Ježíš přirovnává k velké hostině. V 1.listu Korintským (kap. 2,9) o tom čteme: „**Co oko nevidělo a ucho**

neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují.“ Nic, vskutku nic na této zemi, se s nebem nedá ani přibližně srovnat. Tak nepředstavitelně je to tam krásné! Nebe nesmíme v žádném případě propást, neboť je velice cenné. Brána do nebe je pro nás otevřená. Stalo se to v Ježíši, Božím synu! Jemu také můžeme děkovat za to, že je tak jednoduché se tam dostat. Teď to záleží už jen na nás samotných. Jenom ten, kdo je tak krátkozraký jako ti tři muži v podobenství, toho pozvání nevyužije.

Záchrana nastává skrze Pána Ježíše

Ve Skutcích apoštolů (kap. 2,21) čteme velice důležitý verš: „**Každý, kdo vzývá jméno Páně, bude zachráněn.**“ To je jádro Nového zákona. Když byl apoštol Pavel ve vězení ve Filipis, dostal se při rozhovoru se žaláříkem k tomuto bodu: „**Věř v Pána Ježíše, a budeš spasen ty i všichni, kteří jsou v tvém domě**“ (Sk 16,31). Toto sdělení bylo krátké a stručné, ale pronikavé a měnící život. Ještě té noci se žalářík obrátil.

Od čeho Ježíš zachraňuje? To musíme bezpodmínečně vědět: Od cesty, která končí ve věčném zatracení, v pekle. O nebi a pekle Bible říká, že tam lidé budou na věky. Jedno místo je nádherné, druhé je strašlivé. Žádné třetí není. Pět minut po smrti nebude už moci nikdo říkat, že smrtí všechno končí. Vše se rozhoduje na Ježíšově osobě. Náš věčný osud závisí na jedné jediné osobě: na Ježíši - na našem vztahu k němu!

Když jsem byl jednou na přednáškové cestě v Polsku, navštívili jsme někdejší koncentrační tábor Osvětim. V době Třetí říše se tam odehrály strašné věci. V letech 1942 až 1944 tam bylo zplynováno a následně spáleno více než 1,6 milionů lidí, především Židů. V literatuře se mluví o „osvětimském pekle“. Na toto označení jsem myslel, když nás jeden zaměstnanec prováděl plynovou komorou, ve které umírali lidé ve